

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 22.

Den 15. August 1867.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Franklin D. Richards,
afholdt i London Søndagen den 7de April 1867.

(Fra „Millennial Star.“)

Brodre, Søstre og Venner. Jeg anser det for det største Privilegium, jeg kan nyde, at være regnet blandt det Folk, af hvilket denne Conference udgør en Deel, og der kan ikke tildeles Dodelige nogen større Belsignelse, end at være meddelelægtig i Guds Kraft. Denne Maadegave er nu stjænket til Mennesket formedelst Lydighed mod Evangeliet. I have idag lyttet til de Aeldstes Vidnesbryd, enten I have denne dyrebare Tro eller ikke, og have været Bidner til den Tillidsfuldhed og Bisched, som er blevet lagt for Dagen af dem, der have talt. Denne Tillidsfuldhed er en Belsignelse, som ikke alene nydes af de Aeldste, men af enhver sand Troende. Vi forlynde dersor med Træmodighed det, som vi virkelig vide, og undertiden soie vi dertil det, hvilket vi have en vis og fast Tro paa.

Vi vide, at det sande Evangelium er gjengivet til Menneskene og at Herren i vores Dage har begyndt at oprette sit Rige

paa Jorden, ligesom vi ere blevne meddeleagtige i hans Kraft, da vi ere blevne kaldte til at være Medarbeidere i dette herlige Værk. Da vi saaledes vide, at den Gjerning, hvormed vi ere bestjærtede, er af Gud, ere vi ikke ligesom andre Troesbekjendere besværede med Trivl, thi vi have den Hellig-Aands Vidnesbryd, hvilket ikke levner Rum for Trivl og Bisched.

De, som have staet i Kirken i Amerika, og have været med i alle de Omvejlinger, den har gjennemgaaet, have opnaaet en storre Kundstab, end I muligvis kunne have, da I ikke have haft den samme Erfaring. Dette er Aarsagen, hvorfor de amerikanske Aeldste tale med en sikkere Forvisning og en storre Myndighed, end de indsøgte Brodre kunne. De Hellige her i London saavel som overalt paa Jorden kunne imidlertid vide formedelst den Hellig-Aand, at deres Syndere ere dem tilgivne; de kunne vide, at

de have annammet den Hellig-Aand. Hvis I leve efter Eders Bekjendelse, vide I, at I bleve ligesom fremmede for Eders Slægt, da I annammede Evangeliet; Eders Navne bleve udkastede som onde, og paa samme Tid bleve I grebne af Indsamlingsaanden, og siden have I altid følt Langsel efter at samles til haint bedre Land, hvilket Herren har bestemt til et Indsamlingssted for Eder. Mange af os have lært dette ved egen Erfaring.

Med Hensyn til den høiere Kundstab, vi have, ville vi tage et Exempel. Sæt, at en af denne Jordens Store tog Nogen i sin Tjeneste, og gjorde ham bekjent med sine vigtigste Forretninger samt gjorde ham til sin Fortrolige, saa at Tjeneren i Alt kunde forstaae sin Herres Willie, saa kunde en saadan Mand tjene sin Principal med en langt større Sver og Kraft, end nogen Ander kunde, medmindre han var sat i en lignende Stilling. Saaledes er det med de Aeldste fra Zion. De have opnaaet Erfaring i Kirken, — de have i Guds Huus haft Leilighed til at lære at kjende Herrrens Veie og hans Hensigter med denne Jord og dens Indbaanere; de have lært at forstaae, at han vil sende Evangeliet ud til de Oprigtige og Gode, — at de Oprigtige af Hjertet blive undsamlede, og at han vil gjøre dem til et stort og mægtigt Folk, hvis Gud Herren er, medens de Ugudelige, som forkaste at høre og adlyde, ville gaae til Fordærvelse tilligemed Babylon, hvis Doms Tid er nær for Haanden, og da de nu saaledes have lært at kjende hans Hensigter samt de Midler, han vil anvende for at bringe dem til Udforselse, og de tillige forstaae, paa hvilken Maade de kunne undslye hans Straffedomme, tale de med Trimodighed og i Kraft af deres hellige Kald, for at de om muligt kunde overbevise Mennestene.

Af denne Aarsag er det ogsaa, at vi arbeide, for at I kunne blive ind-

samlede og komme til en fuldkommen Kundstab om Guds Hensigter med Hensyn til Mennestets Forløsning og Opfoielse, og det ikke alene for de Levende og Dode, men ogsaa for dem, der komme efter os. Da ville I blive inspirerede ligesom disse vore Brodre til at tale med en Trimodighed, hvortil ikke noget Andet kan dygtiggjøre Eder. Dersom vi ikke havde en ligesaa fuldkommen Kundstab om Sandheden af dette Værk, som vi have om Alt, hvad der angaaer dette dodelige Liv, kunde vi ikke udholde de Provæller og Gjenvordigheder, vi ere kaldte til at gjennemgaae. Bissheden om, at Gud snart vil rense Jorden fra Synd, ødelægge de Ugudelige og grundfæste sit Rige i Retfærdighed, driver os til med Trimodighed at tilskynde Mennestene til at omvende sig fra deres Synder, og til at anvende alle vore Kræfter til Opbyggelsen af Christi Kirke. Maar vi betænke, at herved halvtredindstyve tusinde Hellige paa deres Vei til Zion ere reiste over Havet og at ikke et eneste Kartot nogen-sinde har lidt Skibbrud, medens det sorte dem over, er det et klart Beviis paa, hvorledes Herren bærer Omsorg for sit Folk. Maar vi betænke dette tilligemed Værkets Held i Almindelighed, og i Sædeleshed Kirkens usprægnelige Fremadstriden hjemme i Zion, saa er Alt opmuntrende for os. Alt, hvad der er blevet gjort for at stade os, er blevet vendt til vor Fordeel. „Mennestets Brede er i Sandhed blevet vendt til Guds Priis, og han har sat en Skranke for de Tiloverslevne, som have Ondt ifinde.“

Jeg føler mig aldeles udgyttig til ret at skildre Mennestenes strækkelige Tilstand saaledes, som jeg betragter den. Men de troe ikke, at de ere i nogen farlig Stilling, og dette er det Vørste. Vi ere underrettede om, at Herrens Dag skal komme som en Snare. Hvorledes kommer

en Snare? Hvis den funde sees, var den ikke længere nogen Snare. Denne Generation er opbløst af Stolthed og Indbildshed. Herren har givet denne Slægt en Opfindsomhedsaand, en Dygtighed i Mekaniken og en beundringsværdig Sindrighed, som har været ganse ubekjendt i forrige Tider, og hvilket Alt viser sig i de store Foretagender, som blive udførte i vore Dage, saasom den atlantiske Telegraph, forbedrede Dampmaskiner og alle de Undere, der lægges for Dagen i Kunst og Vidensstab, og dog ville ikke disse Mennester indromme, at det er Herren, som har aabenbaret det for dem. De sige, at det er dem, som have opfundet dette eller hiint. Østedesfor at disse Gaver skulde bringe Mennestene til Godmyghed paa Grund af Giverens Storhed, blive de opblæste og indbildste, og betragte sig selv næsten som Guder.

Der har aldrig været nogen Tid, i hvilken der har hersket saa megen Vanro, som netop i vore Dage. Tal til Mennestene om de Gaver, som folge med Evangeliet, og de ville svare: „De ere affasfede;“ tal til dem angaaende ny Aabenbaring, og de ville sige: „Den er ikke længere nødvendig.“ Saal langt fra at sole sin Ufhængighed af Gud, synes det snarere, at denne Slægt vilde være tilhøielig til at foretrive den Almægtige, hvad han skulde gjøre, ligesom det for en stor Deel er tilfældet med Born i vore Dage, idet de ville raade og herske over deres Forældre. Det er netop midt i denne Fremadstridningens Tidsalder, i hvilken Mennestene negte Nødvendigheden af, at Gud aabenbarer sine Hensigter formedelst sine Propheter og Apostler, at han har besluttet at omstyrte Babylon, i hvis Hovedstad, vi befinde os. Dens Doms Lime er kommen. Fordi vi vide dette, udsamle vi de gode og oprigtige Hellige, paadet de kunne undslye dens Synder og Plager,

sant blive et Folk, hvis Gud Herren er. Man troede om de gamle Apostler, at de blandede sig i dem ivedkommende Sager, og det Samme troes maaske ogsaa om os, men idet jeg selv paatager mig Ansvarer for Folgerne, maa det være mig tilladt at tale saaledes, som jeg bliver tilskyndet. Det er publiceret i Verden, at der her i Staden ikke er mindre end firsindstue tusinde Kvinder, som ere priisgivne for den dybeste Nedværdigelse og Fordærvelse for at faae deres Livsophold. Indvaanerne i London vilde ansee det for en Vancre, hvis jeg skulde sige Andet om deres Stad, end at det er den første Stad i hele den civilicerede Verden, og dog findes al denne strækkelige Nedværdigelse der. Oplyste og agtværdige Mænd i Amerika indromme, at der i New York findes henved syrgetue tusinde ulykkelige Kvinder af samme Slags, og ligesom det er i disse to Stæder, saaledes er det i enhver stor Stad i hele Christenheden. Vi blot see og høre det, som ikke kan sjules. Blandt de Rige og Mægtige, hvor Magelighed og Overslod oppækker de sandselige Begjærligheder, funne alstens Daarsligheder bedre sjules, men Noe bliver bragt for Dagens Lys til at vase, at det hele Samfund er paaveie til bogstavelig at gaae i Forraadnelse paa Grund af den affyelige Last, kaldet „det nødvendige Onde i Samfundet.“ Denne Synd tilligemed alle dens edelæggende Virkninger har banet sig Bei til enhver Folkeklasse, indtil Samfundet kan sammenlignes med en Sukkertop, der staer paa et fugtigt Sted. I Begyndelsen er Oplosningen fun synlig paa den nederste Deel, men lidt efter lidt indsuger den det oplosende Element, indtil den heelt igjennem er opfyldt deraf, og bliver fuldkommen oplost og knust af dens egen Tyngde.

Denne strækkelige Fordærvelsens Strom har i den Grad taget Overhaand, at de

vijseste Lovgivere og de dybsindigste Moralister i vores Dage erklære det for umuligt at standse den, og have dersør tilladt den som „et nødvendigt Ønde,” samt laet sig noie med at udstede Politianordninger for at forebygge de stadelige Folger for Menneskets Helbred, og saaledes tildeels berøvet denne Synd dens Hæsighed, hvorved de stiltiende indbyde Menne-sene til at tage Deel. i den.

De tiltagende Ansøgninger om Uegtes-slabsstilsmisse, om hvilket man kan over-bevise sig ved at kaste et Blik paa de sta-tistiske Rapperter, er et ufeilbart Vid-neshyrd om, hvorledes dette Ønde svækker Uegteslabbagten og undergraver Grund-volden til al god Samfundsorden.

Havde de, som ansee sig for Sjæle-sorgere, anstrengt sig for ved deres pa-beraabte Indflydelse at standse dette Ønde? Har Bisstoppen i London tilligemed Lord-mayoren og Municipalraadet nogensinde samlet sig til et høitideligt Møde og bedet Gud om Biisdom, saa at de kunde blive istand til at udfinde Midler til at udfrie disse firsindstyve tusinde Ulykkelige og til at afstrække Andre fra at folge dem paa deres sorgelige Vane? Har hans Hoi-ær værdighed Erkebisstoppen af Canterbury henledet sine underordnede Brødres Op-mærksomhed paa denne saa hurtigt om sig gribende Synd? Have disse Magt-havere nogensinde haft en eneste Sammen-komst i den Hensigt at gjøre Noget for at befrie disse faldne Væsener fra deres strækkelige Stilling, og for at hjælpe de mange Tusinder af deres svage Sostre, som i de forstjellige Stæder i hendes Ma-jestæts Rige leve i en lignende Tilstand? Er disse saa hundrede tusinde Sjæles Frelse maastee en altfor ubethdelig Sag for deres „hoicerværdige“ Overveielse, eller have de muligvis efter modent Overlæg opgivet den som et daarligt Arbeide? Saa mange tusinde Pund Sterling, som der i

de forenede Riger er Qvinder, hvilke ere priisgivne til Skjænsel og Vanere, vilde ikke alene blive ansete værd en „hoicerværdig“ Overveielse, men endogsaa de kraf-tigste Anstrengelser, og er ikke enhver af disse stakkels Sjæle et Pund Sterling værd i disse Mænds Øine, som selv kalde sig Guds Ejendomme? Hvad er det for Væ-sener, jeg taler om? Det er Eders og mine Sostre. Han, som er alt Levendes Skaber, — han, der er vores Vandres Fa-der, og som har dannet vores Legemer — er ogsaa deres Skaber. Engang uskyldige, smulke, fulde af Hengivenhed og Tillid, — Egenstaber, som vilde have gjort dem til lykkelige Hustruer og hederlige Modre, have været de Midler, deres Forforere have betjent sig af til at nedstrykte dem i den Elendighed, i hvilken de nu befinde sig.

Deres Marter kan ingen Lunge ud-sige, hvorimod de Mænd, som have be-virket Ødelæggelsen af disse Ulykkeliges Øyd, Hengivenhed og Haab, ikke alene undgaae Retfærdighedens Arm og ikke engang dadles for deres Udaad, men endog blive betraktede i Samfundet med Bel-villie og Agtelse. Saa udartet er den offentlige Mening i det christne England, at man for dets Domstole med nogle Pund Sterling for det Meste kan udsone Øde-læggelsen af Alt, som gør Livet dyrebart for en dydig Qvinde. Hvor langt staae vel Europas og Amerikas Stæder over Sodoma og Gomorrah med Hensyn til denne Fordøvelsens strækkelige Overhaan-dtagen? I Sandhed, Herren vil foretage en strækkelig Undersøgelse med Hensyn til den Ødelæggelse og Ruin, som er blevsen foraarsaget iblandt de sjonnest af hans Skabninger, og han vil trække de Skyl-dige til Ansvar.

Jeg vilde med Glæde føge at und-gaae dette sorgelige Emne, der er saa uhæggeligt baade at høre paa og at tale om, men man møder os saa ofte med

Spot og Foragt, fordi vi ere Polygamister, og dersor maa jeg ansøre nogle af de Grunde, hvorför vi betragte Polygami som en Deel af vor religiøse Tro. Det har slaaet feil for Eders „theologiske Doktorer“ at udfinde ei Middel imod den heisende Fordærvelse, men den store Bisshop og Upperstepræst, som drager Omsorg for enhver Sjæl, har aabenbaret et fortrinligt Lægemiddel, der nødvendigvis maa bevirk en fuldkommen Helbredelse for dette Onde i Samfundet. Lader os see, hvorledes Medicinen virker der, hvor den bliver anvendt paa den rette Maade.

Igaar for syv og tredive Aar siden blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige ifolge Åabenbaring og Besaling organiseret med seg Medlemmer, som arvde det Privilegium, der tilhører alle Hellige — bestandig Førfolgelse. Midt under al Modstand have de trofast levet efter og uden Pung og Taske prædiket Evangeliet for alle Nationer, saavidt de kunde, idet de have lært Alle at ombende sig og blive doble til deres Synders Forladelse, ligesom de have givet Enhver, der har underkastet sig de himmelske Love, Haands-paalæggelse for den Hellig-Alands Gave. Saadanne indsamles til Utah, hvor det er almindeligt og yndet at holde Guds Besalinger samt at adlyde Propheters og Apostlers Raad, indtil de som et Folk ere af Tengresmedlemmer og Førfattere anslaaede til 150,000 Sjæle, der beboe et Territorium, der er større end det britiske Rige, og indbefatter over hundrede Byer og Stæder.

J hørte Wldste Roberts bevidne i Eftermiddag, at han i en lidén By, hvor han har arbeidet, har paa en eneste Lovverdag Aften seet mere Drunkenslab, Slags-maal og Uteerligheder, end han har seet i alle de otte Aar, han har boet i Utah. Hr. Hepworth Dagon, der har op holdt sig en fjorten Dages Tid iblandt de Hellige i

deres Bjerghjem, siger om dem i sit Værk, „det Nye Amerika“: (1ste Bind, Side 243) „Deres Gader ere rene, deres Huse lyse, deres Haver frugtbare. Fred hersker i deres Stæder. Skjorlevnere og Drankere ere ubekjendte iblandt dem. De have flere offentlige Skoler end noget andet Religionsparti i de Forenede Stater.“ Det er ikke mere end tilborligt at sige, at Hr. Dagon ikke er nogen Bagabond, der reiser Verden rundt med tillukkede Øyne. Her have I et Bidnesbyrd af En af Eders Egne, af en berømt Førfatter i London, hvilken har besøgt baade Palestina og Zion, og er vel bekjendt med Forholdene paa de Steder, hvor han har været. Efter at have besøgt Theatret, siger han endvidere: „Hverken inden- eller udensor Drenene hører man den Stoi, som ved vort eget Lyceum og Drury Lane, ingen utugtige Kvinder, ingen psaltede Drenge og Piger, ingen Drankere og Gudsbespottere.“

Da jeg netop forlod Utah ved den Tid Dagon ankom derhen, kan jeg bevidne, at hans Bidnesbyrd angaaende disse Punkter er fuldkommen overensstemmende med Sandheden, og vil endvidere tilføje, at nu, medens jeg er henved otte tusinde engelske Mile fra mit Hjem, hænder jeg ikke noget andet Sted paa Jorden, hvor jeg saa trygt kunde efterlade mine Hustruer og Døtre, som i Utahs Hovedstad. Jeg hænder ikke noget Sted, hvor Ægte-stabspagten agtes saa høit, eller hvor dens Krænkelse straffes saa strengt, som der. Mine Kjære ere der omgivne af Venner, som respektere deres Ære, og hvilke ville beskytte min Families Interesser som deres egne. Der anseer jeg den i Sikkerhed.

De, som betragte disse mine Brodre, der omgive mig i aften, som toileslose Mennester, hænde hverken dem, deres Religion eller deres Gud. Det var bedre, at den hoire Haand paa enhver af os faldt krafteslos til Jorden, eller at Livets Strom

uphørte at flyde hos os, end at vi skulle forglemme vores hellige Bagter og gaae efter fremmede Kvinder eller fremmede Gods. Naar Nogen i Utah vilde besmitte Ægtesengen eller lede den Uskyldige bort fra Dydens Sti, vilde Lovens Arm falde tungt paa ham og Dødens Pike være efter ham. Vilde ikke Forsørelse og Prostitution blive sjeldnere i London, dersom Krænkelse af den kvindelige Dyd blev strengere straffet?

Uden at opholde mig længere ved denne Sag onster jeg ligefrem at fremsætte det Spørgsmaal: Hvad vilde nu være bedst, enten at indsøre Polygami og derved give enhver Kvinde Lejlighed til at blive en Mands lovlige Hustru og en hæderlig Moder, hvis Born havde Ret til at bære deres Faders Navn, eller fremsæles at opholde og understøtte Prostitutionen, saaledes som det står iblandt de europæiske og amerikanske Folkeslag, uagtet de prale saa meget af deres Religiositet, Civilisation og Oplysning?

De, som foretrække Monogami, maae være Folgerne deraf: Forsørelse, Prostitution, uægte Fødsler og de væmmeligste, smitsomme Sygdomme, der næsten allevegne have trængt sig frem iblandt den dybt sunkne Christenhed, og hvilke sylde Hospitaler og „milde Stiftelser“ med Skam og Skjænsel samt leder til de sorte Misgjerninger, som nogensinde have været bekendte i Criminalhistorien.

Polygami, saaledes som vi udøre det, og saaledes som det er blevet os lært formedelst Abenbaring fra Gud, er en Institution, der er egnet til at bringe baade Mand og Kvinde op til det højeste Standpunkt, der kan opnaaes af Dødelige, og det saavel i moralst som i physist Henseende. Befriede fra de Laster, som almindelig herste i Verden, og hvilke nedværdige Menneskene samt undergrave al Samfundsorden, gaae Indvaanerne i

Utah frem i Oprigtighed og Uskyldighed, medens de, isorte Guds Kraft, udføre de meest beundringsværdige Foretagender, opdyrke Ørkenen, insamle de Oprigtige af Hjertet fra alle Nationer, og ere for Verden et levende Vidnesbyrd om, at „Retfærdighed opbærer et Folk.“

Polygami er en skriftmæssig Institution, som ikke alene var tilladt af Gud, men ogsaa befalet af ham iblandt gamle Israel. Vor Herre Jesus Christus blev født iblandt en Familie, en Slægt og et Folk, som var Polygamister. Hans Apostoler hørte til samme polygamistiske Folkesærd, og da den hellige Skrift lærer os, at det er „Israel, som den sonlige Uddaaarelse, og Hærligheden, og Bagterne, og Lovgivningen, og Gudsstjenesten, og Forjættelserne tilhøre,“ saa lader os erkynlige os om, hvo Israel var. Skriften underretter os om, at hans Navn var Jacob, men han fandt Naade hos Gud, og hans Navn blev forandret til Israel. Denne gamle Patriark blev Fader til tolv Sønner — de tolv Patriarker — hvilke vare fødte af fire Modre. Disse fire Kvinder fik en saa ærefuld Udmærkelse, at der er strevet om dem: „Disse opbyggede Israels Huus.“

Da det nu er formedelst Polygami, at Israels Huus eksisterer, og det er gennem samme enhver Belsignelse og Ordinance samt Propheterne og Apostlerne ere komne, ikke engang vor Frelser undtagen, isølge hvilken moralst eller religios Lov er det da, at en apostatist og fordærvet Christenhed, der fremskynder sin egen Undergang formedelst de Laster, den nærer, beskylder de Hellige i Utah for Toilesloshed og Udsvævelser, fordi de ere Polygamister? „Af deres Frugter skulle hjænde dem.“ Naar Regenter og Religionslærere have saaet renset Christenheden saaledes, at Hr. Dixon kan sige det Samme om en eneste Stat, som det, han har

strevet om Utah, ville vi ikke modsette os de venstabelige Raad, der maatte gives os med Hensyn til vor moralste Udvilting. Dersom Utah i Forhold til dets Befolkning stod paa det samme lave Standpunkt som London, vilde henved fire tu finde af vore Hustruer og Døtre blive præisgivne til sjældig Prostitution, hvilket vi dog ikke kunne begevinne os til for at erhverve os den christne Verdens Vensteb eller endog for at Utah skal blive optaget i Unionen.

Enhver Forandrig af det Bestaaende morder i Almindelighed Modstand paa Grund af indgroede Fordomme. De Hellige have ikke antaget Polygami efter deres eget Valg; deres Fordomme ledte dem til at modsette sig samme, ligesom Mange af Eder nu gjore, og de vidste meget godt, at det vilde sætte hele den christne Verden og maastee ogsaa Neggeringen i Harnist imod dem.

I 1843 aabenbaredt Herren denne Institution for sit Folk og besalede det at adlyde samme. Denne Aabenbaring er blevet publiceret for Verden i Løbet af de sidste fjorten Aar, og det ikke alene i vor Kirkes Skrifter, men næsten af enhver Forsatter, som i dette Territorium har strevet om Utah eller „Mormonerne.“ Da denne oversættning er kommen fra Gud, have vi antaget den tilligemed det dermed følgende Ansvar. Denne Institution har ligesom enhver af Evangeliets Grundsatninger opvakt det meest ondstabelsulde Haab og den bitreste Forfolgelse mod os, og det er kun formidelst Jehovahs Arm og den Hellig-Aands Virken paa hans trofaste og lydige Børns Hjerter, at den kunde forsaaavidt blive indført. Da vi vide, at Polygami er besalet af Gud, vide vi ogsaa, at han vil forsvare samme og hædre dem, som øre og adlyde hans Ord; dersor føle vi os heller ikke afhængige af en fordærvet Verden, og ej heller

ville vi bede den om nogen Gunst. Tingen er, at Nationerne ere funke saa dybt i Fordærvelse, at Herren seer, at det vilde være frugteslost at indføre sine Love iblandt dem. Det Eneste, han kunde gjøre, var at samle Levningerne af de Gode, begynde at danne en ny Nation og opreise en ny Slægt, der var fri for Verdens Bederstyggesligheder. Dette er nu vor himmelske Fader især med at udføre, og efter de Bidnesbyrd, som Verden har faaet, har det lykkedes fortæffelig, thi det nittende Aarhundredes Ufthøjeligheder ere i Virkeligheden ubekjendte iblandt de Sidste-Dages Hellige.

Polygami er til forstjellige Tider blevet aabenbaret, besalet eller forbudt. Det var en almindelig Lov iblandt Israels Stammer, efterat de havde intaget Canaans Land; i Amerika derimod blev det besalet de gamle Nephiter kun at have een Hustru, dog med det Forbehold, at dersom Herren ønsede, at hans Folk skulle opreise ham Sæd, skulle han give Besaling i saa Henseende. I vore Dage har han besalet sine Hellige, at indføre denne hellige Egtestabsorden i deres Indsamlingssteder. De Ugudelige kunne ikke satte denne hellige Institutions Reehed, Fortrinlighed eller Magt, og langt mindre kunne de leve efter den; kun de Rene af Hjertet kunne forstaae dens Værd, øre den og nyde dens Velsignelser. Ingen Andre end de, der have lært at beherske deres Lidenstabber, de Dydige og de Rene, som have lært at bringe Hjodet til Underkastelse under Aanden, kunne med det ringeste Haab om et heldigt Udsald have begyndt paa at bringe denne Lov i Udsøvelse i den Hensigt at forbedre Samfundet i moralst Henseende, saaledes som de Sidste-Dages Hellige have gjort. En trofast Opfyldelse saavel af denne som af enhver af Evangeliets øvrige Grundsatninger vil komme til at vise Verden, at

de have Kraft til at opbygge Guds Rige, hvilket vil stride fremad, medens denne Verdens Rige ville blive omstyrte. Det er Lydighed mod enhver af Evangeliets Fordringer og en trofast Esterlevelse af vor hellige Religion, hvorpaa en Mands sande Værd beroer. Herren siger: „Jeg vil gjøre en Mand dyrebarere end fint Guld, ja end kosteligt Guld af Ophir.“ Nu, en Mands Vægt i Guld vilde være af temmelig stor Verdi og nok til de Helliges Emigration, vilde det ikke? Men en dydig og oprigtig Mand, som færdes iblandt denne hoeragtige Slægt uden at blive plettet af dens Fordærvelse, vil i Guds, Englenes og hans Brøders Afsyn blive agtet langt højere end Guld. Naar Guds Hellige ere blevne tilstrekkelig luttrede og provede, og de befindes trofaste i Guds Øine, vil han lade Jordens Skatte flyde til dem; da ville Himmelens Viisdom og Evighedens Rigdomme komme til at tilhøre dem. De store Opfindelser og Opdagelser, der ere gjorte i Kunster og Videnskaber, ville om kort Tid alle blive anvendte til at fremme Guds Hensigter og til at udbrede hans Herredomme over hele Jordens, thi han har sagt, at „han vil lade det høsteligen see i sin Tid,” og at „han vil gjøre et forkortet Arbeide i Retsfærdighed.“

Mine Brødre og Søstre! I, som ere blevne døbte til Eders Synders Forladelse og rensede formedelst Christi Blod, jeg advarer Eder for atter at lade Eder besmitte af Verdens Ugudelighed; holder Eders Bøger, vandrer efter Guds Bud og adlyder Eders Beilederes Raad; paa-seer, at Eders Små blive tidlig velsignede samt døbte og confirmedede, naar de ere otte Åar gamle; lærer dem at høje Evangeliet og viser dem Nødvendigheden af at adlyde samme; vaager over dem og saariidt muligt afholder dem fra at se og høre eller paa nogen Maade at deel-

tage i den Ugudelighed, som i disse store Stæder omgiver dem paa alle Kanter, indtil Gud aabner Veien for Eder til at komme til Zion. Bevarer dem fra Synd, og de ville paa en kommende Dag blive Eders himmelske Rigdom.

Jeg vil spørge mine unge Brødre: Hvorfør onste I at gifte Eder og at avle Born her i disse Lande? Er det maaskee paa Grund af de Straffedomme, som Gud har sagt skulle udgydes over de Ugudelige om ikke mange Dage? Hvis I have Midler dertil, saa opfylder Eders Pligt og emigrerer, medens I funне. Dersom I funне gjøre det og alligevel forhale Tiden, er det saa meget større Daarskab, og I funне maaskee komme til at blive her saalænge, at I til sidst med Bedrøvelse og Saarer komme til at onste Eders Udfrielse. Gaaer hjem, medens I ere unge, anvender Eders kraftfulde Aar til Zions Opbyggelse og Retsfærdighedens Fremme paa Jordens, og Guds Velsignelse vil hvile over Eder og Eders Efterkommere baade for Tid og Evighed.

Lad mig sige til de unge Søstre: Bevarer Eders Hjerters Reenhed; giver ikke Fremmede Eders Kjærlighed og lytter ikke til nogen Ros, som muligvis kunde lede Eder bort fra Dydens og Wrens Bane, men erindrer, at en dydig Kvinde er en Livets Krone for hendes Mand. Dersom en ung Broder skalde onste at ægte nogen af Eder, da spørger ham, om han har Midler, saa at I begge strax funне emigrere; dersom han er Eder værdig, vil han gjøre Alt for Eders Udfrielse, og dersom han finder, at I onste mere at komme til Zion end at blive gifte, da vil han agte Eder tilført mere, og han vil bestrebe sig for at gjøre sig værdig til Eders Haand og Eders Hjerte.

Gaaer saa hen og slutter den hellige Pagt ved Alteret i Herrens Huus, og om I trofaste overholde den, vil hans Vel-

signelse aldrig forlade Eder; Eders Barn ville blive Guds Elstede; Propheter og Frelsere paa Bions Bjerg ville fremstaae af Eder og skulle besidde deres Hjenders Stæder, medens Eders Fryd og Herlighed evindelig stal tiltage. Men de, der folge deres lidenskabelige Tilboieligheder istedet for at lytte til gode Raad, ville gaae glip af den herlige Belønning, der vil blive den Edle, den Retfærdige og den Rene tildeel.

Lader os være flittige og sparsomme, saa at vi saa snart som muligt komme bort fra de forsalbende Nationer for ene og alene at arbeide for Guds Rige i Zion. Maa Herren velsigne de Hellige i Adspredelsen, saa at de kunde blive i stand dertil, og maae de have Kraft til at leve efter vor hellige Religion, paadet de kunde blive delagtige i alle dens Velsignelser. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Det glæder os at kunne melde Ankomsten hid af ti Missionærer fra Zion, nemlig: Eldsterne S. Gudmundsen og Lauritz Larsen den 27de Juli, samt Eldsterne C. D. Hjeldsted, O. C. Olsen, M. Mortensen, Jens Johansen, Georg Niise, Samuel Pedersen, Jens Jensen og A. Christiansen den 31te Juli. Disse Brodre have havt en lykkelig Reise baade gjennem Amerika og over Atlanterhavet, vare ved god Hælbred, besjælede af Bionsaanden og længselssfulde efter at tage fat paa det Arbeide, hvortil de ere kaldte, nemlig Evangeliets Prædiken i disse Lande. Vi hilse dem velkommen paa vores egne og de Helliges Begne og ønske, at Herrens Velsignelse maa verde dem rigelig til Deel i Udøvelsen af deres høje og hellige Kald. De have villigen forladt deres Hjem, Familier og Venner for en Tid for at være Budbærere til disse Nationer om den forunderlige Gjerning, Herren har begyndt i denne Tid og Slagt, idet han igjen har kaldet Mand ved Præstedommet Fuldmagt til at gjenoprette hans sande Kirke og indsamle de Troende for at opbygge hans Rige paa Jordnen. Vi anbefale disse vores Brodre paa det Varmeste til de Hellige og alle gode Mennesker, og bevidne, at de ere retteligen kaldte og bemhyndigede af Authoriteterne i Zion og opholdte ved Kirkens Votum i den aarlige General-Conference, som afholdtes i Zion i afgigte April Maaned. Om de end ikke optræde som jærde Talere, ere de dog i Besiddelse af den sande Kundstab med Hensyn til Evangeliets Grundsatninger, og dersor tilskede til at undervise dem, som ville lytte til deres Bidnesbyrd. — Vi ønske, at de Hellige og alle gode Mennesker maatte give Agt paa deres Raad og Lærdomme, hvilke ville findes at være overeensstemmende med det aabenbarede Ords Forstrifter, der byde alle Mennesker at omvende sig fra alt Ondt, at troe paa den Herre og Frelser Jesum Christum, at lade sig dobe i hans Navn til Syndernes Forladelse og derefter vandre efter Herrens Bud og Befalinger for derved at berede sig en fuld Frelse i Guds Rige. Omendkjøndt der endnu hersker megen Fordom mod de Sidste-Dages Hellige og Evangeliets Forklyndere,

ere vi overbeviste om, at mange Oprigtige og Sandhedsægende af vore Medmennesker ville ransage det Budstab, vore Missionærer bringe, og komme til Erklærdelse om Nodvendigheden af at adlyde den af Herren fastsatte Plan for Menneskenes Frelse i Tid og Ewighed. Vel synes det at være haardt for Mange at bryde med Verden, belærende Christi Navn og kæmpe for hans Riges Fremgang paa Jorden, men den, som med oprigtigt Sind vil gjøre Guds Billie, vil vorde styrket i sine Forsætter og faae Kraft til at betræde den Wei, som den forsøgte og igjen opstandne Frelser viste sine Tilhængere, der med Trofasthed fulgte ham efter. De ville seire og naae Malet; thi Livets Krone er dem vis, naar Kampen er fuldendt og Seieren vunden.

Bor Emigrations Ankomst til de Forenede Stater.

Bed Brev fra Eldste N. WilhelmSEN have vi erfaret, at vore Emigranter ankom lykkelig og vel til New York den 4de forrige Maaned efter 12 og en halv Dags Reise over Atlanterhavet. Reisen fortsættes siden til Omaha og deraf skulle de afgaae paa Jernbanen omtrent 300 engelske Mile ud paa Sletterne til North-Platte Floden, hvor de skulle modtage deres Vogne og Trældyr. En ualmindelig god Hælbred herskede og Alle vare vel tilfredse, samt sendte tilsligemed Eldste WilhelmSEN deres Hilsninger til de Besøgte, Venner og Bekjendte, de havde forladt i disse Lande.

Beskrivelse.

Eldste Hans Jensen Hals som Præsident over Districtet Danmark;
 Eldste C. D. Fjeldsted som Præsident over Aalborg Conferencr;
 Eldste Laurits Larsen som Præsident over Aarhus Conference;
 Eldste S. Gudmundsen som omreisende Eldste i Christiania Conference;
 Elste O. C. Olsen som omreisende Eldste i Stockholms Conference;
 Eldste M. Mortensen som omreisende Eldste i Dernes Conference;
 Eldste Jens Johansen som omreisende Eldste i Benshæl Conference;
 Eldste Georg Niise som omreisende Eldste i Norrkoping Conference;
 Eldste Samuel Pedersen som omreisende Eldste i Skaane Conference;
 Eldste Jens Jensen som omreisende Eldste i Fredericia Conference.

København, den 1ste August 1867.

C. Widerborg,
 Præsident
 over den skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Detbr. 1840.

(Fortsat fra Side 335.)

Hvis vi under vore Bemærkninger blot en eneste Gang kunde komme til at anfore det Skriftsted: „Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Land,” lod der strax fra flere Steder paa een Gang: „Aa, Shore til Johanna Sauthcote.” Talte vi om Christi anden Tilkommelse, lod Raabet: „Aitkeniter.” Naar vi kom til at omtale Præstedommet, kaldte de os „Katholiker,” og om vi bare Vidnesbyrd om, at Engle havde aabenbaret sig, lod Folks Svar: „Irvingiterne have deres Engle, og selv Hertugen af Normandiet vilde gjerne sværge paa, at han har Englebesøg hver Nat.”

Disse Hilsener i Forening med mangfoldige andre af en lignende Bestaffenhed vedbleve daglig at lyde for vore Øren, indtil vi næsten var tilboielige til at troe, at London var Samlingspunktet for alle det nittende Aarhundredes mangfoldige Religionssystemer, og at den havde sex hundrede og sex og tredsfinsindstye forskjellige Guder, Evangelier, Trelsere, Saliggjørelsesplaner, Religioner, Kirkesamfund, Bud (væsentlige og uwæsentlige) og lige saa mange Maader at prædile paa — samt det samme Antal Veie til Himmelten og Helvede, og at denne Tingenes Tilstand havde besnæret Indvaanerne i den Grad, at det syntes som om der behovedes en Basun fra de høieste Himle for at vække dem og saae dem til at høre paa og at antage Læren om eet Evangelium, een Tro, een Daab, een Helligt Land, een Gud og een Saliggjørelsesplan, og det en saadan, som den, Christus og Apvællerne prædiske.

Desværgtet er dog vort Haab om, at der vil blive udført et godt Arbeide i London ingenlunde blevet svekket, men vi

troe fuldt og fast, at mange Sjæle dersteds ville komme til at annehmen Evangeliets Fylde, om det end vil stee formedelst Tro, Flid, Udholdenhed og Bon.

Efterat have tilbragt 23 Dage paa denne første Mission i Hovedstaden, og Tiden nærmede sig til October-Conferencen, forlod Eldeste Woodruff Staden den 10de September i den Hensigt at overvære flere Conference-Moder. Han bivaaenede saaledes Bran Greens og Gadsfield Elms Conference, der afholdtes i Worcester den 14de Semtember, samt Froomes Hills Conference, afholdt i Herefordshire den 21de September. I disse to Conferencemøder blev der afgivet Rapport fra 40 Grene med 1,007 Medlemmer og 113 Personer af Præstedommet, nemlig: 19 Eldester, 78 Præster, 15 Lærere og 1 Diacon, hvilke alle i kortere Tid end syv Maaneder havde annammet det evige Evangeliums Fylde i denne Deel af Vinngaarden, hvor han først begyndte at arbeide i Marts Maaned, og Værket strider endnu hurtigt fremad i denne Egn. Iblandt de Øsste have næsten hundrede Personer været Prædikanter iblandt forskellige Religionspartier.

Tilige bivaaenede han Conferencen i Staffordshires Pottemagerier, hvilken afholdtes i Hanley den 28de September. Ifølge aflagte Rapporter havde denne Conference 9 Eldester, 32 Præster, 9 Lærere, 9 Diaconer og 231 Medlemmer, af hvilke de Fleste havde annammet Evangeliet siden vor Ankomst dertil forrige Vinter og Foraar. Medens han besøgte Conferencerne, fortsatte Eldeste Kimball og George A. Smith deres Arbeide i London indtil den 1ste October, da vi efter traf sammen i Staffordshire og nøde den Glæde

at være i hverandres Selstab, medens vi varer paa Reisen til Manchester, hvor det omreisende Hoiraads Qvorum tilligemed mange Eldste og Hellige den 6te Octbr. efter havde det Privilieum endnu en gang at være samlede til en General-Conference i „the Carpenters Hall.“ Efter de aflagte Rapporter vare der 3,626 Hellige og 383 Medlemmer af Præstedommet.

I Juli-Conferencen var der 2,513 Hellige og 256 Medlemmer, og saaledes kan det sees, at Menigheden i tre Maaneder er bleven forøget med 1,113 Hellige og 127 Medlemmer af Præstedommet, og desforuden ere over 200 Hellige, indbefattende mange Eldster, Præster, Lærere og Diaconer, emigrerede til Amerika, hvilket i det Hele udgjør et Tillæg af over 1,300 Sjæle til Menighederne i Europa i de sidste tre Maaneder, og over to tusinde Personer siden Conferencen i Preston den 15de April. Dengang var der 1,671 Hellige og 132 Medlemmer af Præstedommet.

Saaledes kunne I see, at de Helliges Antal forøges, og at Herren i det Hele taget velsigner sine Ejeneres Arbeide hertilands, hvorför vi ere taknemmelige, og vor bestandige Bon til Gud er, at hans Nige maa rusle fremad, og at hans Sendebud, som have det evige Evangelium at forlynde, maae være nidsjære og ydmuge, samt at de aldrig maae blive trætte af at gjøre Godt, men at de med Taalmodighed maae oppebie deres Belonning, som ligger ved Enden af Maalret, paadet deres Glæde kunde blive fuldkommen.

Heber C. Kimball.

Wilford Woodruff.

George A. Smith.

Løverdag d. 17. blev der afholdt en Conference i Philadelphia. Eldste Orson Hyde præsiderede. Ifolge de afgivne Rapporter var der 24 Eldster, 11 Præster, 6 Lærere, 5 Diaconer og 896 Medl. i Pennsylvanien, Staden New York, New Jersey og Omegn.

(Fortsættelse.)

Nyheder.

Ern baneuheld. Det 3ltog, som om Middagen kl. 2 den 29de Juli forlod Paris for at gaae over Köln til Berlin, ankom ifolge „B. T.“ til Köln 2½ Time forsilde paa Grund af et Par Uheld under Farten i Frankrig. Inden Toget naaede St. Quentin, havde det maattet standse paa Grund af en truende Gldebrand i de to bageste Vogne, der maatte forlades og erstattes med andre. Toget bestod af nogle og tyve Waggoner med 800 Passagerer, deriblandt henved 30 Danske. Reisen fortsattes nu, og man ankom til Stationen Essoigny le Petit. Her holdt Toget stille et Døblet, hvorpaa det langsomt færd baglæns for at føres over paa det andet Spor. Af denne Tidagegang blev der draget den ganske rigtige Slutning, at der blot skulde gjores Plads for at et andet Tog kunde passere forbi. Et Minut forlod nu i Stilhed, da der paa en Gang fra den bageste Deel af Toget opstod en grændself Larm, som fun behøvede et Par Secunder for at gjenlyde over hele Toget med de høje Raab: „Alle aussteigen! Aussteigen! Tout le monde descendre! Weit fort, weiter fort!“ Som et Lyn foer Alle ud, ned ad en 15 Alens Straaning,

gjennem en Tjørnehæk og ud over Kaal- og Kartoffelmarker; thi et Sammenstod maatte jo formodes. Men ikke Alle havde funnet komme ud; flere Steder havde Dorene ikke funnet aabnes, Herrerne havde gymnasticeret sig ud gjennem Binduet, i et Bindue saaes et indeklemt Hoved, Arm og et Been af en staekels Dame; paa Marken laae Damer besvimede, og i ubestrivelig Spænding saae Alle paa Toget og horte det kommende Tog, forudseende Sammenstødets Jammer. Alt dette medtog neppe et Minut. Da kom det ventede Tog, Kureertoget fra Paris, brusende og var forsvundet i næste Nu. Utsaa — Alt i Orden, blind Allarm, intet Sammenstod! Denne sieblæsige Overgang var næsten mere gribende end Spændingen selv; flere Damer faldt nu om, en fil Krampe, en øldre Herr fil forst Mælet efter et Par Timers Forbøb. Hvorledes var det imidlertid gaact paa den anden Side af Toget? Ogsaa der styrte Alle ud, men ulykkeligvis holdt Toget jo paa et usædvanligt Sted, og her fandtes en næsten usynlig Metaltraad langs hele Toget i en Allens Hoide over Jorden, saa at de Fleste faldt over den og faldt netop paa det Spor, hvor Kureertoget vilde komme inden et halvt Minut. Operkonduktoren, som ikke havde funnet forhindre den pludelige Forvirring, opfattede Situationens hele Før-særdelighed. Med en Aandsnærværelse og Konduite, som aldrig kan glemmes, fil han luffet saa mange Døre som mulig, fil kommanderet Restez — Restez Partout, og med næsten overmenneskelig Kraft og Hurtighed greb han Alle, der vare faldne paa det sjæbnesvængre Spor, flyngede dem tilbage og fil Sporet klart, maaſee et Par Secunder før Toget foer hen over det. Havde Kureertoget naæst Stedet $\frac{1}{4}$ Minut tidligere, havde det ufeilbarlig knust mere end et halvt hundrede Passagerer. Det Første, som derefter hortes, skulde være en slau Wiß af en tydss Spaßmacher, som selvfølgelig fil en tilborlig Tilretteviisning. Men snart kom Alle igjen ind i Kupeerne, og Toget fortsatte derefter sin Fart uden nye Forhindringer. Hele Katastrophen var opstaet ved en Misforståelse. Da Toget holdt stille, og alle Konduktorer stod og passede paa, at Hovedsporet var frit, fil paa en Gang et Par Passagerer i de bageste Vogne det Indsald at ville ud, og saasnart den nærmeste Konduktor saae dette, raabte han høit „Niemand aussteigen,” „pas descendre,” thi for de Reisendes Skyld tale næsten alle disse Konduktorer baade Tranſt og Lydst. Men en af de Herrer, som allerede vare komme ud, misforstod Raabet, og det var nu ham, der gav sig til at raabe: „Alle aussteigen,” et Raab, der i et Dieblik Farts frembragte hele Forvirringen, da Alle maatte antage, at et Tog var kommet i urigtigt Spor, og at dette var opdaget saa betids af Konduktorerne, at disse nu bestrebede sig for at redde Menneskeliv ved at saae Alle ud af Vognene førend det formodede Sammenstod stete. Denne Herres Maskonduite kunde saaledes let have forårsaget ubestrivelige Ulhylfer. Han blev strax anholdt, man saae Konduktoren tage ham i Brystet og rykte ham, og senere saae man ham ille i Toget.

Udvandringen fra Europa til de Forenede Stater er iagt stærkere end i de sidste 3 Aar og tiltager med hver Maaned, endføndt der fra New York baade i Breve og Blade advares sterkt nok imod Udvandring til Nordstaterne, da næsten alle Brancher og Stillinger ere oversyldte, og Tusinder af unge Mænd, tildeels endog med de bedste Anbefalinger, ere uden Beskjæftigelse. Den tydste „New Yorker Handelsztg.” gjør opmærksom paa, at der navnlig for Handelsreisende eller unge Kjøbmænd Intet er at gjøre, at der hersker almindelig Stilstand i Forretningerne, og at

mange Tusinde af Indvandrede maae the til den laveste Haandgjerning for at friste Livet. I April Maaned indtraf der til New York 22,342 Indvandrere, hvoriblandt 6,920 Tydfere; fra 1ste Januar til 1ste Mai dette Aar var der i alt indvandret over 50,000, hvorfra næsten Halvdelen bestod af Tydfere. Det aldeles overveiende Antal af disse Emigranter gaaer altid til de nordlige og vestlige Stater, hvor deres Landsmænd og Slægtninge ere bosatte; neppe 1 pCt. af Indvanderne kan begrundne sig til at gaae til Sydstaterne, uagtet Millioner af Acres Land her ere tilfals for en Spotpriis, og Authoriteterne gjøre Alt for at faae Udvandringstrommen ledet derhen. — „Florida med sit herlige Klima — skriver en Correspondent til „Augsb. Allgemeine Zeitg.“ — vil inden meget fort Tid kunne leve uhyre Masser af de fortæffeligste Frugter. Hvem der med 1000 Dollars contant vil begynde en Appelsin- og Vinavl, kan med Sikkerhed inden 10 Aar være en riig Mand. Ogsaa Tennessee og de vestlige Dele af Syd- og Nordecarolina byde enhver Agerdyrker langt bedre Chancer end de vestlige Stater, fordi han der har Markederne og Havnene i sin umiddelbare Nærhed.“ Grunden til, at Indvandrere fra Nord- og Mellem-europa tros alle disse Tilskuelser ikke vandre sydpaa, ligger væsentlig i den ved mangeaarig Erfaring bekræftede Kjendsgjerning, at Emigranterne instinctivt altid opsoge samme Bredegrad eller idetmindst samme Klima og samme Naturomgivelser, som i deres Hjemstavn. I den senere Tid have nordamerikanste Blad (s. Ex. „Ths World“) foreslaet at forsøge at organisere en Indvandring af Italiener og Spaniere til Sydstaterne, da man har opgivet Haabet om at faae Tydfere eller Italiere herhen.

I Mauritius (Isle de France) har der raset en frygtelig Epidemi. Den opstod først blandt de Indfødte, men angreb snart efter ogsaa den øvrige Befolkning. Hvorledes det saae ud paa Den i den værste Periode, siger et i „Koln. Btg.“ optaget Brev: „Sygdommen kræver daglig 200 Offre; Menneskene ligge døde og døende paa Gaderne, og hele Den er i en forsædlig Tilstand. Ogsaa blandt Soldaterne er Sygeligheden stor. Paa Hjælp er der ikke at tenke; de Syge komme kun ind i de som Hospitaler benyttede Træhytter for at do. Ogsaa i nogle Skibe har der viist sig Symptomer paa Sygdommen. Denne er en ondaret Galdesæber, der ligner den vestindiske og skal være en Folge af slet Næring.“

Hele Skarer af Flygtninge ankomme næsten daglig fra Mexiko til New Orleans og Mobile. Ruinerne af den keiserlig mexikanste Armee ere i en Styrke af ca. 1200 Mand landede i Mobile og New Orleans, og et i sidstnævnte By udkommende Blad bemærker i denne Anledning: Gud maa vide, hvad der skal blive af disse for alle Existensmidler blottede Folk! Man finder iblandt dem de forstjelligste Nationaliteter repræsenterede, saasom Kabylere, Franskmænd, Spaniere, Italiener, Portugisere, Østerrigere, Indianere og indfødte Mexikanere, — samtlige Bestanddele af Garnisonerne i Vera Cruz og Queretaro.

Fra Mora i Ny-Mexiko skrives under 21de Juni, at der 50 Mile derfra ved Cimarron-Floden er blevet opdaget et Guldleie, der synes at overgaae det kaliforniske i enhver Henseende. Guldet er af fin Qualitet og let at faae sat i, og sjældent arbeiderne ikke benytte Værktøjs, fortjener Enhver 5 a 15 Dollars daglig. — Fra Chihuahua meldes den 10de Juni: Fabelagtig rige Guldleier ere blevne opdagede her og andensteds i hjertet af det amerikanste Fjellland; 80 Mile herfra, ved Rio

Chonco, vindes der med stor Hæld Guld paa en Strækning af 30 Leagues, og Leiet skal strække sig 90 Leagues langs med Chonco. Desuden forefindes der talrige Leier af Guld- og Sølvkvarter.

Blandinger.

Udvandringen fra Storbritannien og Irland har i 1866 omfattet 204,882 Personer imod 209,801 Individuer i 1865. Af det samlede Antal Emigranter i 1866 vare 58,856 Engländer, 12,307 Skotter, 98,890, — altsaa næsten Halvdelen — Irlander, og 26,691 Udlændinger, imedens der for 8,138 Personers Bedkommende savnedes Oplysninger om Hjemstedet. Storsteden af samtlige Udvandrere gif til de nordamerikanske Fristater, ca. 161,000 Personer, medens der til de engelske Colonier i Nordamerika iskul udvandrede 13,255, til Australien 24,097, og til forskjellige, ikke nærmere angivne Steder 6,530 Personer. Gifte vare af samtlige Emigranter 42,578 Personer, nemlig 19,777 Mænd og 22,801 Kvinder, imedens der var 119,609 ugifte Vogne, 82,448 Mandfolk og 37,161 Fruentimmer. Efter deres Besjæftigelse eller Livsstilling falde Emigranterne hovedsagelig i følgende Klasser: almindelige Arbeidere af alle Slags ca. 52,000, gifte Koner som fornævnt ca. 22,800, Børn under 12 Aars Alder henved 35,000, kvindelige Ejendomstyrende af alle Slags over 8,200, Landmænd ca. 6,500, Bjergværksarbeidere o. desl. ca. 6,400, Læger, Advocater og Kjøbmænd ca. 5,700, Tømrere over 2,000, Skædere ca. 1,300, Smede ca. 1,200 m. m.; men Oplysningerne angaaende dette Punkt ere dog ifølge Sagens Natur temmelig usfuldstændige.

I Krigene, som Europæerne have ført fra 1815—1864, er der dræbt ikke mindre end 2,762,000 Mennesker, hvoraf 2,148,000 have maattet lade deres Liv i Europa, 614,000 udenfor Europa. Krimkrigen (1853—1856) kostede 511,000 Mennesker Livet, nemlig Russland 246,000; Tyrkiet 98,000; Frankrig 107,000; England 45,000; Italien 2,000 og Grækenland 2,500. Krigen i Kaukasus (1820—1860): 330,000 Mennesker. Krig i Indien (1817—1829): 190,000 M. Den polske Opstand (1831): 193,000 M. Den spanske Borgerkrig (1833—1840): 172,000 M. Den græske Befrielseskrig (1821—1829): 138,000 M. De fransk-algierste Krig (1830—1859): 146,000 M. Den ungarske Opstand 1848—1849: 142,000 M. Den italienske Krig (1859—1860): 129,874 M. — Til Sammenligning skal der ansføres, at Krigene under den franske Republik og det franske Keiserdomme (1792—1815) har kostet ikke mindre end 5,530,000 Mennesker Livet, og at i den preussiske Schwarzkrig (1756—1763) 642,000 Mennesker have maattet lade deres Liv.

Poesie.

I min Ungdoms Baar,
I de fædre Aar,
Da Haabet saa venligent smiler,
Blev Lyset hos mig tændt
Og Tanken strax henvendt
Paa den Bei, jeg nu tryggelig iler.

Naar i Verden jeg trænges,
Hen til Zion jeg længes
Hos Herrens Folk et Hjem at faae;
Dog er jeg glad,
Thi i Guds Stad
Skal ogsaa jeg mit Ønske naae.

Om Tiden end er lang
Og Veien synes trang
For den, som kjæmpe maa i Tro,
Dog svigter ei mit Mod,
Thi Frelseren er god
Og stjænker Tilsfredshed og Ro.

Naar Striden er fuldendt,
Er Trængselen forglemmt
Og Seirens Krands er vunden;
Vi herligt synge da
For Gud Haleluja!
Han stod os bi i Provestunden.

M. Madsen.

Indhold.

Side.

Side.

Tale af Præsident Franklin D. Richards	327.
Redaktionens Bemærkning om Emigrations- Ankomst til de Forenede Sta- ter. — Bestilkisser)	345.

Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	347.
Nyheder	348.
Blanding	351.
Poesie	352.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og
paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. G. Bording.